

Είμαστε έτοιμοι για την νέα «Οθωμανοκρατία»;

✘ Όταν ξεκίνησε η Α΄ Βυζαντινή Αναγέννηση, υπήρχαν αρκετοί άνθρωποι του πνεύματος και κάποιοι μορφωμένοι αυτοκράτορες που μπορούσαν να δώσουν την δυνατότητα στο Ανατολικό Ρωμαϊκό Κράτος, αυτό που λέμε Βυζάντιο, να κάνει την Αναγέννηση, να ανεξαρτητοποιηθεί από τον εναγκαλισμό της θεοκρατίας και με τα φόντα της αρχαίας ελληνικής γραμματείας, να ξαναφέρει τον πολιτισμό που χάθηκε με τον Μεσαίωνα και θάφτηκε τελείως με την Εικονομαχία. Η δίωξη του Ύπατου των Φιλοσόφων Ιταλού, επειδή ο “αμαθής” πίστευε ότι η φιλοσοφία είναι καλύτερη από την θεολογία και η ιδιαίτερα φιλοχριστιανική δράση του Αλέξιου, την κατέστρεψαν.

Άλλη μια προσπάθεια έγινε αμέσως μετά την Πρώτη Άλωση με την καλούμενη Β΄ Βυζαντινή Αναγέννηση, αλλά η διαμάχη μεταξύ Παλαμιστών και Αντιπαλαμιστών, η επικράτηση της πίστης αντί της δυνατότητας με την λογική να γνωρίσει ο άνθρωπος, αλλά και άλλα όπως οι διαμάχες για το φύλο των αγγέλων και κυρίως η αντιλατινική υστερία (δυστυχώς η ιστορία επαναλαμβάνεται όπως συνηθίζεται· πόσο μοιάζει αυτή η εποχή με το σήμερα μας;), έκλεισαν για τον τόπο τη πόρτα κάθε δυνατότητας εκπολιτισμού και τον έσπρωξε βαθιά στην Ανατολή και στις αγκαλιές του Σουλτάνου, που για τον λόγο αυτό έδωσε εξόφθαλμα προνόμια στην Εκκλησία για να μας κρατήσει για πάντα ραγιάδες στο σώμα και την ψυχή .

Αντίθετα οι “αιρετικοί” για τους ορθόδοξους, Λατίνοι, έδωσαν μεγάλη σημασία στην λογική, έτσι αν και προσπάθησαν ανεπιτυχώς να βρουν τις αποδείξεις για την ύπαρξη του Θεού, αυτό το παραθυράκι της λογικής έμεινε πάντα ανοικτό στη θεολογία τους και ευνόησε την φιλοσοφία. Η επιρροή από τα σχολιασμένα φιλοσοφικά κείμενα του Αριστοτέλη από τους Αβικέννα και Αβερρόη (που ήρθαν δηλαδή από τον δρόμο των Αράβων) που την ίδια εποχή κυκλοφορούσαν σε όλη την Δύση, η απεξάρτηση των πανεπιστημίων από την Εκκλησία, η ενδυνάμωση της αστικής τάξης, η αδυναμία πλήρους πολιτικού ελέγχου από τον Πάπα όλων των ηγετών/χωρών, μαζί με άλλες παραμέτρους, βοήθησαν την Αναγέννηση στην Δύση και την σταδιακή απεμπλοκή του Δυτικού Πολιτισμού από τον Μεσαίωνα με αποκορύφωμα το κίνημα του Διαφωτισμού. Η Ευρώπη παρά τα προβλήματά της και τις ακρότητες που εμφάνισε τον 20ο αιώνα, είναι ο χώρος που η λογική και οι αρχές του Διαφωτισμού έχουν την μεγαλύτερη επίδραση. Είναι σήμερα ο πιο

φιλελεύθερος, δημοκρατικός και φιλικός χώρος του πλανήτη μας, που έχει αξιωματικά θεσμούς που κατά βάση δουλεύουν παρά τις όποιες ατέλειες. Είναι ένα ζωντανό κράτος ζύμωσης λαών και κοινωνιών με βάση αρχές δικαίου που οδεύει γραφειοκρατικά μεν και αργά σε μία ολοκλήρωση στην οποία πολλοί όμοροι θέλουν να μετέχουν αν και η διεύρυνσή της σταμάτησε.

Στην κακόμοιρη Ελλάδα που ακολούθησε αναγκαστικά τον δρόμο της Ρώμης, του Βυζαντίου και του Σουλτάνου, κάποια στιγμή τον 19ο αιώνα, όταν οι έμποροί μας πήγαιναν στην Δύση και έβλεπαν τον αναβιωμένο ελληνικό πολιτισμό του κλασικισμού της εποχής, ήρθε η λαχτάρα και τελικά η ώρα της ανεξαρτησίας και της απεμπλοκής από την ανατολίτικη μαυρίλα. Τα πρώτα ελεύθερα συντάγματα τουλάχιστον αυτό έδειχναν. Οι δυνάμεις της συντήρησης, της Εκκλησίας, με την βοήθεια της ιθύνουσας τάξης που δεν είχε καμιά σχέση με την αστική τάξη της Δύσης αλλά με έναν νέο κοτσαμπασισμό, ποτέ δεν έπαψαν την δράση τους. Έτσι είχαμε πραξικοπήματα, τις φιλορθόδοξες εταιρείες, τα αναθέματα σε πολιτικούς και ανθρώπους του πνεύματος, τις διώξεις, τις χούντες, τα ευαγγελικά, τα αθεϊκά, τους εμφυλίους, τις ταυτότητες, τα λάβαρα και τους εθνικούς μύθους. Παρ' όλα αυτά και με την βοήθεια των νέων μας προστατών (μην ξεχνάμε ότι όταν η χώρα μας γεννήθηκε, ήταν ήδη καταχρεωμένη στην Αγγλία, ενώ τα λεφτά τα φάγαμε στον εμφύλιο του 1823) η χώρα εδραίωσε ένα είδος (ας πούμε) δημοκρατίας μέσα σε μια πορεία 150 χρόνων και πλησίασε την Ευρώπη, ειδικά την εποχή που αυτή αποφάσισε να γίνει ξεχωριστή και διακριτή οντότητα.

Και εκεί που κουτσά στραβά βαδίζουμε απελπιστικά αργά προς το ευρωπαϊκό ιδεώδες, μπαίνουμε στο Ευρώ. Και ενώ γλυτώσαμε από τον τραγικό πληθωρισμό του 25%, απεγκλωβιστήκαμε από την αδηφαγία των τελωνειακών και αισθανθήκαμε για πρώτη φορά Ευρωπαίοι, η χώρα γέμισε φθηνό δανεικό χρήμα και εκτροχιάστηκε. Οι πολιτικοί κοντόφθαλμοι όπως πάντα, το χρησιμοποιούσαν για ψηφοθηρικούς λόγους και οι πολίτες το ίδιο κοντόφθαλμοι αγνόησαν τις ελάχιστες Κασσάνδρες, ότι κάποια στιγμή θα έρθει ο λογαριασμός πληρωμής του "όσα φάμε και όσα πιούμε". Οι νέοι κοτζαμπάσηδες βρήκαν ένα νέο πεδίο πλουτισμού και καινούργιοι νεόπλουτοι εμφανίζονται, χωρίς ήθος, χωρίς παιδεία. Τα κέντρα διασκέδασης (ναοί του πολιτισμού κατά τον Ευάγγελο Γιαννόπουλο) μάζευαν όλοι την νέα και παλιά αφρόκρεμα που καμώνεται ότι πλέον εκσυγχρονίστηκε, αφού η οικογένεια έχει Καγιέν και ο ελληναράς καπνίζει πούρο. Μόνο που ο εκσυγχρονισμός για τον οποίο πήραμε τα δάνεια είχε άλλο σκοπό, να φτιαχτούν οι υποδομές για να γίνει ανάπτυξη, να πλησιάσουμε τις άλλες χώρες της Ευρώπης

κάπως. Ούτε το ένα έγινε ούτε το άλλο, ευτυχώς που λόγω Ολυμπιάδας, μας έμεινε ένα μετρό και η Αττική Οδός. Τα υπόλοιπα ξοδευτήκανε σε μίζες, σε άχρηστα και ανώφελα έργα που σκοπό είχαν το τάισμα ημετέρων και την τακτοποίηση των δικών μας παιδιών. Έτσι αποκτήσαμε ένα υπερτροφικό κράτος με θέσεις δημιουργημένες για να γεμίζουν κόσμο και όχι να εξυπηρετούν την κοινωνία, ο ιδιωτικός τομέας δούλευε μόνο σε ότι είχε να κάνει με κρατικές συμβάσεις, ειδικά ήταν υπό διωγμό –είναι γνωστές πλέον δεκάδες περιπτώσεις ρομαντικών που ήθελαν να κάνουν επενδύσεις και πέθαναν πριν τα καταφέρουν (Κόστα Ναυαρίνο) ή δεν έγιναν ακόμα (υδροπλάνα), αφού πλέον όλοι έχουν μάθει να ταΐζονται και να δημιουργούν προσκόμματα σε κάθε τι από το οποίο ελπίζουν να απομυζούν συνέχεια. Η ρεμούλα, η απάτη, και η διαφθορά εκεί που κάποτε ήταν μικρή και δακτυλοδεικτούμενη ή σε μεγάλη κλίμακα μόνο, τώρα έγινε ο κανόνας, αγκάλιασε όλη την κοινωνία μας σε όλους τους τομείς.

Και ήρθε η Κρίση, απ' έξω φυσικά, αλλά όταν είσαι χρεωμένος μέχρι τα μπούνια και έχεις καταστρέψει όλες τις παραγωγές σου, όταν αντί να επενδύσεις τα έτρωγες με “Βουλγάρες”, κοροϊδεύοντας τους κουτόφραγκους που και αυτοί έκαναν τα στραβά μάτια (γιατί άλλωστε να μας χαλάσουν το όνειρο;), όταν έχεις να πληρώνεις το κηφηνариό της Εκκλησίας και υπεράριθμους αργόσχολους αλλά καλούς ψηφοφόρους, η ώρα της πληρωμής είναι δύσκολη. Και ενώ φθάνουμε σε αυτό το οριακό σημείο και οφείλουμε σαν κοινωνία να δούμε τα λάθη και να τα διορθώσουμε όπως θα έλεγε ο ορθολογισμός, γίνεται το τελείως αντίθετο. Απαιτούμε από τους κουτόφραγκους να μας δανείζουν εσαεί χωρίς έλεγχο, θεωρούμε ότι είμαστε οι εκλεκτοί και δεν θα μας αφήσουν στη ψάθα, και, απειλούμε τον Πολωνό και Τσέχο συνταξιούχο που έχει μέση σύνταξη 400-600€ ότι αν δεν πληρώσει τον 13ο και 14ο μισθό μας, θα κάνουμε την Ευρώπη Κούγκι, αν αυτή δεν αλλάξει προς το δικό μας φαντασιακό όραμα.

Ταυτόχρονα, Κυβέρνηση και Τύπος έχουν αρχίσει ήδη από την προηγούμενη φουρνιά (του Αντωνάκη), να τα ρίχνουν όλα στην Ευρώπη, μη τολμώντας να τα βάλουν με τους εργατοπατέρες και τα συμφέροντα και να ολοκληρώσουν τις ούτως ή άλλως αναιμικές μεταρρυθμίσεις που έκαναν, αφού οι νόμοι ψηφίζόντουσαν και έμεναν ανενεργοί.

Το αντιευρωπαϊκό κλίμα που αντικατέστησε τον παλαιότερο αντιαμερικανισμό μας, αλλά και ο χρόνος που έχει παρέλθει, έκανε το Κούγκι ανενεργό για τους άλλους αλλά πλήρως λειτουργικό για εμάς. Γιατί χώρες που δουλεύουν οι κανόνες (ναι υπάρχουν τέτοιες στην Ευρώπη θυμηθείτε το Βέλγιο, ένα χρόνο ήταν χωρίς

κυβέρνηση) και έχουν δικά τους έσοδα ή παραγωγή, και αναλογικά ποιο εξορθολογισμένα έξοδα, ότι κλυδωνισμούς και να πάθουν θα ορθοποδήσουν γρήγορα. Αντίθετα εμείς χωρίς πλέον σχέση με τον ευρωπαϊκό ορθολογισμό, χωρίς την επαφή με στοιχειώδεις θεσμούς, η χώρα μας θα καταστραφεί οπωσδήποτε και θα διολισθαίνει πλέον και πολιτισμικά και σε κάθε τομέα συνέχεια στην Ανατολή χωρίς την δυνατότητα να ξαναβγεί εύκολα από εκεί.

Οι εποχές που θα θέλουμε πάλι έναν διακριτό προστάτη (γιατί η είσοδος μας στην Ευρώπη εκεί απέβλεπε, στην απεμπλοκή από την Αμερική) που θα ξεβρακωθούμε για αυτόν για να μας βοηθάει θα επανέλθουν, θα είναι πάλι οι Αμερικανοί ή το "ξανθόν γένος" που πρακτορεύει ο γνωστός τηλεπωλητής. Όποιος και νά 'ναι θα γυρίσουμε στην δεκαετία του '50, η δε δημοκρατία μας (κατ ευφημισμόν, ναι, τι να κάνουμε), θα κινδυνέψει και ήδη στο προεδρείο της Βουλής και στις επιθέσεις στους σκιτσογράφους φαίνεται το νέο πρόσωπο του οργουελικού μεγάλου αδελφού που θα μας νουθετεί. Ο νέος φασισμός πλησιάζει.

Δυστυχώς οι καταστροφές αυτές όπως έδειξε και η ιστορία δεν προαναγγέλλονται ξεκάθαρα. Από τη μια στιγμή στην άλλη βρίσκεσαι πρόσφυγας από την καμένη Σμύρνη. Φεύγεις τρέχοντας από την βομβαρδισμένη Βηρυτό. Σε καλούν σε μια τυπική συγκέντρωση και βρίσκεσαι σε στρατόπεδο συγκέντρωσης και φυσικά δεν το πιστεύεις. Τα σημάδια πάντως είναι ξεκάθαρα και είναι ανησυχητικά, όσο απομακρύνεται ο ορθολογισμός, τόσο θα διολισθαίνουμε στην άβυσσο της ανατολίτικης μιζέριας, στον νόμο της ζούγκλας και σε φασιστικές διχαστικές νοοτροπίες. Τα δείγματα του επί δεκαέξι αιώνες εμποτισμού μας με την ορθοδοξία τώρα κάνουν την διάστασή μας με τον ορθολογισμό της Ευρώπης τραγική: Διπλή γλώσσα, ξύλινη γλώσσα, διάσταση λόγων και έργων, υποκρισία, φασιστικές τακτικές, όποιος δεν είναι μαζί μας είναι εναντίον μας, πίστη στους ψεκασμούς, πίστη ότι είμαστε οι εκλεκτοί, οι άλλοι θέλουν να μας ταπεινώσουν να μας εξολοθρεύσουν, ελπίδα ότι τους είμαστε τόσο απαραίτητοι ώστε να κάνουν τα πάντα για μας, ελπίδα ότι κάποιος μάγος ή θεός θα μας σώσει την ύστατη στιγμή, ελπίδα ότι υπάρχει ένας παράδεισος που θα ζούμε σοσιαλιστικά και θα αμειβόμαστε καπιταλιστικά και άλλα φαιδρά.

Πόσο έτοιμοι είμαστε να ζήσουμε στον τριτοκοσμικό λάκκο που σκάψαμε με τις υπέροχες φαντασιώσεις μας;

Την στιγμή που γράφεται αυτό έχουμε άλλη μια έκρηξη ανορθολογισμού, ερασιτεχνισμού και υποκρισίας. Κάνουμε διαπραγματεύσεις εδώ και 5 μήνες αφού πήραμε ήδη μια παράταση λόγω εκλογών, ελπίζοντας ότι την ύστατη στιγμή θα

εκβιάσουμε τους κουτόφραγκους ώστε να μην ισχύουν για εμάς οι κανόνες που όλοι οι άλλοι τηρούν, ότι θα διασώσουμε το υπερτροφικό δημόσιο και τους εργατοπατέρες εις βάρος των πάντων, και στο και πέντε που τα πράγματα γίνονται όλο και χειρότερα, τους λέμε: Δώστε μας ακόμα μια παράταση για να αποφασίσει ο λαός την ανικανότητα της κυβέρνησης να αποφασίσει εδώ και 5 μήνες. Και ελπίζουμε ότι θα ασχολούνται συνέχεια μαζί μας και ότι είμαστε το κέντρο του κόσμου. Και μπαίνει επιπλέον το δίλημμα στον λαό χωρίς να ενημερωθεί τι σημαίνει το “όχι” που του προτείνουν κιόλας. Άραγε μια δημοκρατική απόφαση ενός λαού, για πόσο χρόνο μπορεί να εκβιάζει τις δημοκρατικές αποφάσεις 24 λαών; Πόσο θα μας βοηθήσει η αντιευρωπαϊκή υστερία που τόσο έξυπνα δημιούργησαν;

Φιλίστωρ